

Κυριακή του Ασώτου στον Ιερό Ναό Αποστόλου Φιλίππου στα Λατσία

[Αυτοκέφαλες Εκκλησίες](#) / [Εκκλησία της Κύπρου](#)

Την δεύτερη Κυριακή του Τριωδίου, του Άσωτου υιού, ένεκα της ευαγγελικής περικοπής που διαβάζεται, ο Επίσκοπος Μεσαορίας κ. Γρηγόριος προέστη της Θείας Λειτουργίας στον Ιερό Ναό Αποστόλου Φιλίππου στα Λατσία, παισιωμένος από τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Λίνο Πετρίδη και τον διάκονο π. Ανδρέα Ματέι.

Ο Θεοφιλέστατος στο κήρυγμα του θείου λόγου έκανε αναφορά στο αποστολικό ανάγνωσμα ερμηνεύοντας τον παύλειο λόγο: «ουκ οίδατε ότι ουκ εστέ εαυτών; ηγοράσθητε γαρ τιμής·» (Α΄ Κορ. στ΄ 19-20). Αυτή την αλήθεια ομολογούμε το βράδυ της Μεγάλης Πέμπτης, όταν ψάλλουμε το τροπάριο: «Εξηγόρασας ημάς εκ της κατάρας του νόμου, τω τιμίω σου Αίματι, τω Σταυρώ προσηλωθείς, και τη λόγχη κεντηθείς, την αθανασίαν επήγασας ανθρώποις· Σωτήρ ημών δόξα σοι». Αναφερόμενος στην παραβολή του Ασώτου, ο Θεοφιλέστατος επισήμανε την αξία της, υπενθυμίζοντας ότι οι Πατέρες της Εκκλησίας έλεγαν ότι αν για κάποιο λόγο

δεν θα είχαμε σήμερα την Αγία Γραφή, η παραβολή που ακούσαμε σήμερα θα ήταν αρκετή για να μας διδάσκει διαρκώς προς δική μας ωφέλεια και σωτηρία. Διδασκόμαστε πως πρέπει να είναι η σχέση μεταξύ πατέρα και υιού αλλά και η σχέση μεταξύ των αδελφών, καθώς και για τη μεγάλη αγάπη του Θεού προς τους ανθρώπους.

Μάς φανερώνεται για ακόμη μια φορά το μαρτύριο της συνειδήσεως που ζει ο άνθρωπος κάθε ώρα και στιγμή, όταν αντιλαμβάνεται την ελλειμματικότητά του, αλλά ταυτόχρονα έχει την ταπείνωση και την ελπίδα στον Πανάγαθο Θεό, ο Οποίος είναι ο μόνος τέλειος και αναμάρτητος. Βλέποντας την αυθεντική μεταμέλεια και την προαίρεση του υιού, ο Πατέρας, ο οποίος από μακριά τον περίμενε, ούτε καν τον άφησε να τελειώσει αυτά που ήθελε να πει ο υιός, αλλά τον αγκάλιασε και τον αποκατέστησε στο «αρχαίον κάλλος», ως να μην είχε φύγει ποτέ μακριά. Από την άλλη, ο μεγαλύτερος αδελφός έδειξε τον πραγματικό του εαυτό, ότι δηλαδή δεν είχε σεβασμό και αγάπη μέσα του. Ο Θεοφιλέστατος, έκανε ένα παραλληλισμό μεταξύ των δύο αδελφών της παραβολής και του Πέτρου και του Ιούδα.

Ο Πέτρος αν και αναθεματίζει ενώπιον μιας παιδίσκης και αρνείται τον Κύριο, έχει μέσα του αγάπη, υπομονή και ταπείνωση. Από την άλλη ο Ιούδας, μη έχοντας ταπείνωση και συνείδηση της αμέτρητης φιλανθρωπίας του Κυρίου, «απελθών απήγγατο». Τέλος, παρότρυνε το εκκλησίασμα να δοξολογήσουμε το Θεό, τόσο με το σώμα μας όσο και με το πνεύμα μας και ευχήθηκε σε όλους καλή σαρακοστή.

Στο τέλος της Θείας Λειτουργίας τελέστηκαν Εορτές και Μνημόσυνα.

